

Studiecirkel på vinterfjäll i Jämtland 1996

Camilla Wikström

Studiecirkel på vinterfjäll

Vinterns Studiecirkel om "Fjället på vintern" avslutades med en stugtur i Jämtlandsfjällen. Fyra tjejer och två killar i sina bästa år hade tillsammans slitit vallan av skidorna i Björnkällas lera och mossa för att vara "fit for fight". Vi hade också vänt ut och in på all tänkbar utrustning, studerat kartor, övat orientering, lärt oss allt om nödbivackering och köldskador, och planerat våra middagar tillsammans.

Vi startade vår tur i Storulvån och vår första dagsetapp skulle gå till Sylarna. Vi fick genast pröva på våra kunskaper eftersom vi bara efter ett par timmar kom in i hårt väder på fjället och tvingades vända vid vindskyddet i Spåjme. Snöpligt men klokt - tror jag! Men Storulvåns fjällstation är trivsamt, så vi tog en extra dag där i strålende sol för att vila efter strapatserna och för att pröva våra kunskaper i snöbivacksbygge och uppsättning av vindsäck. Man skall veta att det är jobbigt att gräva en bivack som rymmer 6 personer, men vi hade kul.

Dagen därpå kände vi oss redo för att ta oss till Gåsen, en dryg etapp för den ovane, men efter att ha styrkt oss med kaffe och våfflor vid Tjallingens sameviste gick det som en dans. Gåsen bjöd på färdigt uppvärmda rum och rösad led till dasset. Där kunde man under nattens timmar studera kometen. Nästa morgon var vi återigen tvungna att ändra våra planer på grund av hårt väder. Vi valde att gå exakt i vindriktningen för att landa i Vålåstugan. Den turen var på gränsen till vad man skall ge sig ut i. Sikten 0, (man såg nästa kryssmarkering, men man visste knappt vad som var upp och vad som var ned på grund av snödrevet), vi praktiserade våra kunskaper i orientering och vi kom fram, även om det tog tid. Den näst sista etappen gick till Lunndörrestugan till stor del genom skogsterräng. Vi träffade på ett gäng tyska turister som var ute och åkte med hundspann. De var tio personer med 54 hundar och det var ett liv utan like när man packade ihop för att ge sig iväg. Hundarna hördes på flera kilometers avstånd. En intressant upplevelse! Det var också stugvärden i Lunndörrestugan, som levt större delen av sitt liv som något slags blandning mellan eremit och stugvärd. Han tog i alla fall väl hand om oss.

Den sista etappen gick till Vålådalen, denna gigantiska anläggning i kanten av fjällvärlden, som nu åter drivs i STF:s regi. Vi tyckte att det var lite för stort för att vara trivsamt.

Vi hade en mycket trevlig tid tillsammans både här hemma i vår studiecirkel och på fjällturen. Vi var överens om att vi lärt oss väldigt mycket, bl.a. på grund av den otur med vädret som vi faktiskt hade. Personligen fick jag bekräftat att det är lättare att åka skidor på fjället än att gå. Det var inga större problem med en packning på 14-15 kilo, även om den gärna hade fått vara lättare. Det krävs dock att man är en tämligen rutinerad skidåkare. Jag lärde också att stugornas standard förbättrats åtskilligt på 20 år, varför man kanske hade kunnat lämna sovsäcken hemma. Det fanns allt tänkbart att köpa i de flesta stugor, STF bär till och med upp ölburkar på fjället nuförtiden för att tillfredsställa turisternas begär!

Jag hoppas det skall bli fler cirklar i ämnet vinterfjäll och att fler skall ta chansen att pröva på att gå stug- eller bivacktur. Eller varför inte tält? Själv har jag passerat äventyrarstadiet och sover i stuga eller helst på fjällstation!

Camilla Wikström